

[Justitsministeren.]

der måske i større omfang end hidtil giver en virkelig beskyttelse for borgerne på dette felt.

I øvrigt mener jeg, at borgerne er godt beskyttet gennem mulighederne for appel af sagen, når den endelig kommer frem, og af fængslings- eller anholdelsesbeslutningen, og der er jo rige muligheder for at klage, hvis der har været noget galt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Reintoft* til forsvarsministeren:

„Hvilke konsekvenser finder ministeren det må få for det nære militære samarbejde mellem Danmark og Den tyske Forbundsrepublik, at Danmark og Forbundsrepublikken har hver sin militære atompolitik, idet Danmark har underskrevet ikke-spredningsaftalen for atomvåben, mens Forbundsrepublikken har afvist at underskrive aftalen og dermed at anerkende det politiske synspunkt, der ligger til grund for aftalens indhold og målsætning?“

Hanne Reintoft: Danmark har for nylig undertegnet ikke-spredningsaftalen for atomvåben. Blandt de mange lande, der også har taget dette skridt, kan nævnes Sovjetunionen, USA og en del af vort tyske naboland, nemlig DDR, hvorimod Forbundsrepublikken ganske har afvist at acceptere denne aftale, skønt aftalen ikke i sig selv lægger bånd på forskning til fredelige formål.

Der foreligger fra fremtrædende vesttyske politikere udsagn om, at man skønner det ønskværdigt, at Forbundsrepublikkens hær bliver atombevæbnet. Den tyske finansminister, Strauss, har udtalt, at ikke-spredningsaftalen for atomvåben vil cementere og i endnu højere grad lovfæste status quo i Europa. Det svarer fuldstændig til Forbundsrepublikkens politik, der nægter at anerkende resultaterne af 2. verdenskrig, nægter at ophæve Münchenaftalen og at anerkende de bestående grænser.

Der er i den senere tid kommet flere og flere udsagn om, at der i Forbundsrepublikken faktisk er såvel materiale som tekniske muligheder for at fremstille kernevåben, at der har været et samarbejde med henblik på fremstilling af kernevåben med flere andre

lande, og vi ser nu, som også fremhævet med bekymring i dagbladet Politikens leder i går, at man i England ventilerer tanken om samarbejde mellem Vesttyskland, Holland og England om fremstilling af beriget uran.

Samtidig er det en kendsgerning, at Danmark via NATOs enhedskommando, mellem almindelige danske kaldet den dansk-tyske fælleskommando, er meget nær knyttet til Vesttyskland og i en truende militær situation vil være uløseligt knyttet til Forbundsrepublikkens militære handlinger.

Danske politikere har før som nu gang på gang givet befolkningen tilsagn om, at der ikke er atomvåben på dansk grund. Derfor har vi vel også accepteret at underskrive ikke-spredningsaftalen. Hvordan kan det svare til, at vi er uløseligt sammenknyttet med et lands militære transaktioner, transaktioner, der kan være bestemt af besiddelse af kernevåben?

Nu tror jeg nok, at ministeren vil svare, at Forbundsrepublikken er under effektiv international kontrol med hensyn til kernevåben. Lad mig understrege: det er ikke det, jeg beder om svar på. Det, jeg ønsker svar på, er, hvordan ministeren stiller sig til, at en nær tilknyttet militærpartner på det mest afgørende forsvarspolitiske punkt har en komplet anden stilling end Danmark, og hvordan man har tænkt sig disse synspunkter forenet.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): I anledning af de sidste bemærkninger vil jeg gerne sige, at jeg altid bestræber mig på at svare på det, der bliver spurgt om af fru Hanne Reintoft.

Men jeg må måske have lov at tilføje, at anvendelsen af ordene, at Forbundsrepublikken har afvist at underskrive aftalen, efter min opfattelse ikke kan være en korrekt formulering, hvis jeg må have lov til at rette det ærede medlem på det punkt. Forbundsrepublikken har efter det kendskab, den danske regering har til Forbundsrepublikkens overvejelser, hverken afvist at underskrive eller afvist de synspunkter, der ligger til grund for ikke-spredningsaftalen. Men det er rigtigt, at sagen fortsat er til overvejelse i Forbundsrepublikkens regering, og at man ikke i Vesttyskland har været så hurtig, som vi selv har været,